

PERIÒDICH POLITICH VERMELL

■ SALUT PÚBLICA ■ INTERESSOS POPULARS ■ ARTS Y LLETRES ■

Redacció y Administració: carrer de Ronda de la Universitat, número 6, Barcelona

— VENTA: 15 exemplars, 1 pesseta; Un número, 3 quartos. — Surt a llum los divendres ab tota regularitat. — SUSCRIPCIÓ: Espanya, 6 rals trimestre; Extranjer, 16. —

OROS SON TRUNFOS

Quen lo pare no té pa fa ballar la canallota...

Si son aficionats a llegir algun diari, ja ho haurán vist aquests últims dies: lo govern ha estat en una casi-crisis, per la sempre difícil qüestió dels quartos.

Lo incomparable Camacho, aquest ministre que sab buscar fins l'últim recó de la butxaca del contribuent pera alleugerir-lo de metall desde 'l xavo moruno a la cinquena, s' ha posat al cap que ell tenís de nivellar lo pressupost de la nació, encara que no mes los nominalment.

Y comensá a enfilat los pagos fins una miçqueta mes amunt del cel, tal volta pera fer-nols perdre de vista y d' aquesta salerosa manera evitar que 'ns recordessem d' ells.

Peró a pesar d' enfilat tant y tant per amunt la espremdada nacional, los pressupostos resultavan tan nivellats... com Montjuich y 'l Bogatell.

Y ja som a suprimir gastos... a la ploma. Y aquest vull y aquest no vull, comensá a fer varios retalls pe 'ls ministeris.

Los ministeris mes novells y 's que mes rabiosas ganas tenen d' aguantarse en aquell puestu pera restaurarse com tants d' altres que ne ha restaurat la restauració, han dit amen al senyor dels quartos, pensant sens dubte abitois aquells ditxos de «Embolica que fa fort», «Qui més hi fa mes hi pert», «Pensa mal y no errarás», «A riu revolt ganancia de pescadors», «Com mes serém mes riuérem», «Qui oli toca 's dits se n' unta», etc., etc., etc.

Peró vetaquí que 'l ministre dels oros també clava cop de ploma als ministeris de las espasas, y... *allí fou Troya*.

Aquesta gent, que arriban al extrem d' afeytarse sola pera que no 's puga dir que ningú 's passa la mà per la cara, no podían pas sufrir que en Camacho los passés la ploma pe 'l seu sarrasco.

Y com tot ho portan a la punta de la espasa, inclús lo talent, vetaquí que desseguida... ¡quin conflicte! ¡quin conflicte! com diuhen que digué D. Alfons quan encara era viu, tal vegada recordantse del «Vesten Anton, que 'l que 's queda ja 's compon.»

Y 'l conflicte fou fet; aixís, espontáneament, com la llum del mon segons la Bíblia.

Los ministeris de Guerra y de Marina van dir que no volían que dels gastos presentats pera sos ministeris se 'n rebaiés ni un xavo de pólvora pera fer salvas, puig que aixó y molt

mes necessitavan pera conservar en bon estat los arguments que aguantan la monarquia.

Y en Camacho ferm dihent que no podia pas donarlos tant de diner com demanavan, y ells fermes en dir que ja n' havian demanat l' últim.

Y ja tenim al pare Pedás de la situació, al incomparable Sagasta, entre espasa y parot, ó, mes ben dit, entre espasa y diners.

Si dona rahó als de las espasas, y en Camacho 'l deixa, difícilment trobará un altre escura-butxacas mes trempat que 'l ministre del nom de las duas bestias, y sense quartos... ¡torrut, política!

Y si dona rahó al dels quartos y enfada als de la suprema rahó d' Estat, es a dir, als de la pólvora, ¡com dimontri s' aguantará 'l edifici monárquich, defensat únicament per una dotzenota de barateros de sabre, pinxos derrerre de sos exércis y perdona-vidas quan no 's tracta de fusellar!

Y en Sagasta deuria dir, parodiant son difunt rey:

— ¡Quin conflicte! ¡quin conflicte!
Y va tractar de posar un adob a la qüestió, que fos a la vegada un bon pedás per la monarquia, que ja fa temps necessita mitjas solas y talons pera caminar a pas de tortuga.

Y mentres pensa 'l remey, en Camacho s' ha posat malalt y 'ls generals tenen la mà a la empanyadura dels arguments.

Per qui 's decidirá 'n Sagasta al cap-de-vall: ¡Pe 'l dels oros ó pe 's de las espasas! Jo crech que, decididament, per cap dels dos elements.

Y volen saber per que?
Donchs mol senzill: Per que la monarquia necessita oros y espasas, es a dir, té de fer trunfos de dos colls pera guanyar lo joch, lo qual no deixa de ser una bona trampa.

Per aixó en Sagasta adobará, apedassará, passejará y farà tota mena de trampotas pera que segueixin tallan los mateixos banquers, pinxos y barateros de la banca nacional.

Grans influencias s' han posat en joch, tota la porquerieta ministerial se remena, pero 'l resultat no será altre que un mal pedás a la qüestió, per ser innegable, com ja habém dit, que la monarquia necessita dels oros y de las espasas pera sostenirse.

Per tota la setmana entrant veurá la llum pública lo primer quadern de la preciosa obra d' oportunitat *Pi y Margall y la política contemporánea*.

Pe 's originals que d' ella habém llegit, podem adelantat a nostres llegidors que estém

plenament convensus de que 'l autor complirà ab excés totas las promesas que 's fan en lo extens prospecte del citat libre (que doném en aquest número al nostres llegidors de fora Barcelona), puig a la bellas literaria reuñen un interés historich de primer ordre, podentse ben dir que lo de menos será la interessant biografía del home públich que dona nom a la obra.

Al ser a historiar los temps de la República espanyola, sembla que 's posarán de reüllu alguns fets interessantíssims de personatjes que distavan molt y molt de servir al país ab la llesitat a que estavan obligats per las pagas que d' ell rebían, sent tal vegada aquesta la part mes interessant de la obra, per tractarse de fets qu' encara tots recordém, y de personas plenas de vida y de salut.

La obra ha tingut tan favorable acullida en tota la Espanya liberal, y especialment la republicana, que a pesar de que encara no ha sortit a llum lo primer quadern, las suscripciones se contan ja a mils, lo qual fa suposar que després d' haber llegit las 128 planas primaras, lo libre del qual parlem arribará a alcançar del públich un favor com ben pochs poden arribarhi.

L' interessant sumari del capítol primer es lo següent:

«D. Francisco Pi y Margall, su nacimiento, sus estudios, sus primeras producciones literarias.—Examen de la situación política de España desde 1834 a 1840.—El terror blanco.—Los Apostólicos.—El vicariato del Conde de España en Cataluña.—D.ª María Cristina y el partido liberal.—Tentativas constitucionales.—Muerte de Fernando VII.—La guerra civil.—Establecimiento definitivo del régimen constitucional en España.—Renuncia de D.ª María Cristina.—Estado general de los partidos y de las ideas políticas en este período.—La literatura, la prensa y la tribuna.»

En altre lloch d' aquest número publicuém 'l anunci ab las condicions materials de la obra, advertint a nostres llegidors de fora Barcelona, que tots los correspondents de nostre periòdich están autorisats pera admetre suscripciones a la citada obra, com fem constar en lo mencionat anunci.

LA PRIMERA CONFESIÓN

DIALOGH ENTRE UN CAPELLÉ Y UN NOYET

—Digas noy, ¡ja creus al pare!

—¡Ja tes bondat!

—Si senyor.

—Digas al pare.

—Per que!

—Que no sabe que 's sacerdots són los pares de las ánimas!

—Ay, ay! no ho sabia així.
 Jo'm pensava que de pare
 no teniam un tot sol.
 Y iqué se'l anima?
 —Una cosa
 que tenim al interior.
 —Si qu' es-hi-hi estrany així;
 jo havia sentit dir qu' era
 allò de dintre la llanura.
 No n' he vist mai cap d'aquestes.
 —No les veuràs mai tampoch,
 son invisibles.
 —Ay, ay!
 Donchs vinga com set així!
 iqué poder n' ha vist alguna?
 —Jo sol, però sí que hi son,
 pe'ls meus estudis, i a més
 per les meves oracions.
 —Y tant iqué es? (Vol explicar-ho!)
 —Aquell home que an lo non
 perdona a qui l'agraïa,
 que a ningú may fa cap tort,
 que agredís ab una regla
 lo que deu la religió,
 que, qu' es tot misericordiós,
 qu' es un ser tan bondados,
 en pago al comportament
 que han observat sempre bona,
 les fa cas' al cel, qu' es un pueito
 molt gran y molt delitós,
 que baltan los anis y la angela
 del Torpedero pels vols.
 —Si que deu ser ben bonich.
 —Que hi ha estat veu!
 —Jo no.
 —¿Qué gaudí ha sé algun amic
 que li escriu cartes?
 —Tampoch.
 —Aquest noy, ab sas preguntas,
 m' acaba los motacions.
 —Y le distants.
 —Ven al infero,
 qu' es un pueito que hi ha foch
 abont cremen eternament,
 y encara que lliman clatons
 y ays y queixas, allí's queden
 purgats son d'alguns gra.
 —Y al solta a on l' infero
 no li deu haber estat tampoch!
 —No hi ha estat, però a mi'm constata
 qu' es cert tot lo que t' dich jo.
 —Donchs si es cert, que pot dirse
 que Deu no sé pas loch ure.
 —Com pot ser que sent tan sant,
 sent tan misericordiós,
 ordenant que perdonem
 a ne le nostre ofensors,
 no perdona a qui l' ha ofés
 y le dona un castich tan gros?
 —Eixa es sa misericordia.
 —Ex qu' ell així ho fa sen, sens
 perquè paguin los peccats
 que han comés en aquest mon.
 —Ex a dir, donchs, que le castigat?
 —Está dir.
 —Donchs aixis jo,
 quan algú'm fa un insult,
 me'n venjaré, críat!
 —No,
 que tu tens de perdonar los.
 —Fare com Nostra Senyora!
 —Quí la feta que la pagués,
 si ell ho fa be ho puix fer jo.
 Y escoltim los capellans,
 iquina mena d'home son!
 —Son homes igual que 'ls altres!
 —Son homes igual que tots,
 encara que com s' estragen
 a Deu ab fe y ab tot cor,
 los guia ab totes as obras
 y le dona sa inspiració.
 —Y escolti: aquell capella
 qu' he sentit dir no fa molt
 que a Madrid ha mort lo boabe,
 Deu va dir que fe alló!
 —No diu lo quin se matar?
 —Alló va ser tenidat
 del dimoni.
 —Donchs si Deu
 castiga igualment a tots,
 també deura aná al infero...!
 —Ja seuras, escolta noy:
 tu ets molt jove, aquestes cosas
 encara entendre no pots,
 ni tampoch poch explicatelles,
 ja estas ben típi. Jo t' eboch.
 —Sí! Donchs si no m' instrueixes
 y m' deixes ignorant d' així,
 com jo no vull ignorancia,
 sino que ho vull saber tot,
 a casa dret al meu pare
 que no vull mes confessions,
 puig la primera vegada
 que hi vingot aquí ab tot cor,
 han intentat enganyarme
 valent de la nostra,
 mes a un cop m' han atrapat
 ni arribaran may a los.
 —Deu meu! (Quin jovent que puia!)
 —Com pot anar de aquest mon!
 Mes ja sé qui m' té la culpa:
 aquests republicans
 y tota aquesta canalla,
 que 'ls hi diuben francissions,
 y aquesta gent perseverida
 que son lliure-pensadors.
 Y ara faig una pregunta:
 Deuria aná a' grans rahons
 y ab logica ben fundada
 ja m' instruir de convi.
 —Com sense talent ni esforç
 sos arguments dexa al noy?

Eoo swa

La regenta té de parir mitj any després de tenir lo marit mort.
 Lo qual vol dir que 'l futur *bocí real* va esser fabricat tres mesos abans d' anar son pare a can Pistras, consumit per la tísia.
 Y ara 'ls metjes se preocupan de quina salut pot tenir una persona engendrada en tals circumstancias, y quina fortalesa podrà reunir pera portar, si es home, lo pes del govern d' un poble.
 Respecte a la salut, trobo be que 'ls metjes se'n preocupin.
 Ara respecte a governar, ó regnar, que no es pas lo mateix, pot tenirlos sense cuidada.
 Aquesta carga ja s' cuidaria d' alleugerirli 'l poble espanyol.
 Que al cap-de-vall, no som pas tant desconsiderats pera obligar a qualsevol persona a un treball superior a sas forsas.
 Per aquest sol motiu, si no n' hi hagués de altres, li procurariam vida tranquilla.
 Sí, sí; prou podrà anar a collir bolets per las terras de sa mare, que així li será molt saludable.

En carta particular que acabem de rebre de Tarragona, se'nx diu lo següent:
 «L' altre dia se promougué un verdader escándol en lo Institut Provincial de Tarragona.
 «Lo catedràtic de francès senyor Capdevila, ex-coronel carlista, va intentar fer una especie de *discurs* als seus deixebles, ab motiu de combatre una peroració que havia dirigit als mateixos noys un altre catedràtic, lo dia 2 de Maig.
 S' entusiasma tant lo taruch ex-coronel, que entre altres cosas digué que *qui no era carlista no podia ser persona honrada, acabant lo seu piramidal discurs ab un viva a Carlos VII.*
 Los oyents, que encara que bastant juvenets, saben distingir la rassa dels animals, demostraren son desagrado y fins cridaren a las barbas del ex-cabecilla (viva la Republica!
 Ab la cua entre camas tingué que abandonar la càtedra l' imbécil carliston, y deu agrahir a sa coixera (produhida per una bala liberal) y a sa avançada edat, que no se li demostrassin d' altra manera las inconveniencias del seu sermó.
 Y a pesar de tot, encara continua lo tal *catedràtic* desempnyant son càrrech.
 No hi ha vacant cap quadra ó sinia!»

L' arcaide de Manlleu, mes tou que un gos ab un ox perque té una medalla que diu qu' es regalada del senyor Lleo del número 13, s' esforça tant com pot en servir los interessos clericals y en fer la santíssima ané nets de clatell.

Si ho fa per las indulgencias que reb per conducta tel, no s' capthi en misericordias, que d' aquestes innocencias n' hi daré fins al ronsal.

Sembla que la activa propaganda dels partits republicans té en un mal de cor continuu als habitants del palau reyal de Madrid, que 's temen que d' aquesta causa ne surti aviat l'efecte de tenir de fer la maleta per anarsen cada hu a casa seva.
 Trobo que pensan molt santament.
 Persona previnguda corre per tres.
 Torna a remenarse molt d' algun generalot que pensa intentar lo posar de moda las pessetas isabelinas.
 Bal' tot així es qüestió de naps.
 Però 'ls interessats se quedarán ab las fulles.
 Perque es per l' únich pueito que saben agafar lo rave.

Com dimontri deu estar així del heréu del tron, que a Madrid tots los partits se prevenen per 'l que puga succehir d' *inesperat* en la qüestió de la parida de la regenta?

Jo no trobo que puga succehir altra cosa natural que, si una dona está prenyada, parir noy ó noya.
 Ah! També pot morirse 'l menut ó 'l gran ó tots dos a la vegada.
 Si será així lo que...

La associació de lliure-pensadors de Barcelona *La Luz* celebrá lo dia 2 de Maig una vetllada encaminada a borrar l' odi que entre espanyols y francesos puga avivar lo recort del 2 de Maig de 1808 y a fer creixe las corrents de simpatia y esperit de fraternitat que té d' existir entre tots los pobles lliures.

Celebrém que 'l 2 de Maig vagi prenent aquest altre color, mil vegades mes noble y digne de la civilitació, per tendir a fer desaparixe las fronteras creadas per 'ls tirans.

Lo diumeny passat tingué lloch en la Llotja la festa dels Jochs Florals d' enguny.
 Com de costum no hi assistirem, perque may fins a nostras gens aristocráticas mans ha pogut arribar cap invitació.

Qué dimontris passa a una autoritat de Sant Vicents de Castell *sobre* d' una cafeteria de aquella població?
 Tindrém de ficarnos en tafaneries de sotana per averiguarho.
 Sembla que també per allí s' posa molt *tieta* la vara de la justicia.

Lo próxim diumeny a dos quarts de deu del mati tindrà lloch a Sant Martí de Provensals una conferencia patrocinada per la escola laica d' aquella vila *Luz del Siglo*.
 Los que vulgan assistirhi, tenen de dirigirse al carrer de Valencia, núm. 21, saló anomenat *El Gavilan*.

La política d' aquestos últims dias tota s' reduheix a fer suposicions sobre lo que succehirá si es noy lo que parirà la regenta, y lo que podrà succehir si 'l surt noya del ventre.
 No sembla sino que 'ls pares de la patria se hagin posat a fer de comedrons.

Los esquerrans tornan a sentir debilitats monárquicas, y seubla que se 'ls rebifan altra vegada certas aficions republicanas.
 Aquesta sí que es gent d' ideas.
 Com que las volen abraçar totas.
 Y així encara ballant per la corda fluixa de la política.
 ¡Vaya! Lo que es de las ideas, ells ne son los pallissos.
 Se coneix per lo que jugan ab ellas.

Habém rebut a última hora una carta d' un dels socios del Cassino Vigatá del carrer de Moncada, de la qual no podem ocupar nos avuy per falta d' espay.
 Ho farém en lo número próxim.

A UN POETA

Poeta que als Jochs Florals ne guanyas premdas preciosas, y en certissima també gonas recullint premia... sens rala.
 Ab tot així y lo florer y la rosa, lira y gloria, la pots ben cantar victoria y embrotar mees paper, puig si te boce badalis esperent que hi entri pa, tot seguit ne pots compra venente la requinqualla

A. ROSSELL

Sabrian dirme qui es un *sant* que fa negoci a Sarria dihent que cura esguerrats sense metje ni apotecari, y que viu en lo mateix convent de pares salesians de la vehina vila?
 Será aquest mano un *surcular* del Dom Bosco que enganya ximplés en la iglesia de Betlem

de nostra ciutat, ab acompanyament de bisbe y ab tot l'aparatge que l'argument de la mística ensarronada requereix.

Lo santíssim curander de Sarrià fa son ofici de franch; pero... no admet mes que gent de naps a sas visites y diu que donguin lo que tingan voluntat.

Ademés, a tots promet la cura pe 'l Juny dibent cinch parenostres cada dia, y del demés ja se n'encarrega ell de demanarho al mateix Deu que l'ha fet.

Nota. Pe 'l Juny aquest sant home ja serà molt lluny de Sarrià, sens dubte fent del ofici en algun altre poble.

(Y com s'aprofitan los Melgares de sotana y sagristia)

***

A pesar d'haberse mort lo bisbe de Madrid ab tots los papers d'anar al cel molt ben despatxats, encara se li diuben missas y se li fan funerals y se li cantan gori-goris igual que si 's tracsés del mes empedernit pecador.

De modo, que, ó la policia del cel es de lo mes exigent que hi ha pera obrir la porta als benaventurats, en qual cas la misericordia divina me la passo pe 'l quarto dels colors, ó be las funcions d'iglesia son perfectament inútils pera obrir lo forrellat celestial, no sent mes que un papa-diner inventat contra 'ls llanuts.

Ara vostés trihin d'aquestos dos extrems. Que jo m'decideixo... per tots dos.

***

Ha sigut perfectament robada la iglesia de Santa Maria de los Arcos (Orense) sens que se heia posat pres a cap catòlich d'ofici.

Aquestos son verdaders miracles.

Y que estan destinats a desaparèixe prompte.

***

A pesar de la bullida de sanchs del clero espanyol, no s'té noticia, durant las últimas vintiquatre horas, de que cap mes prebere hagi esbotxat altre bisbe.

Se 's hi haurà ja acabat la afició a enviar ànimas al cel en tren directe?

No ho creyem, porque tornan a corre veus de proxima guerra civil.

Y aixó es senyal de que molts reverencias ja estan netejant lo trabuch pera enviar gent a la gloria.

***

Ja va parint la burra en la qüestió del miracle de la patata d'aquella raspa de Tarragona.

Cumplinte la llei fatal que determina que no pot haberhi esquitx de miracle sens tentativa de negoci, los propietaris de la miraculosa patata de que ja tenen coneixement nostres llegidors n'han fet treure fotografias que s'venen entre 'ls devots a una missa cada exemplar.

Se n'han tret duas copias fotograficas, sens dubte pera espotar millor lo miracle obligant als llanuts a gastarse duas missas per barba.

L'una fotografia representa la patata oberta ab lo grill al mitj que fa de cort de Jesús, y en l'altra está retratat sol lo cor de Cristo, alias grill.

Segons nos diuhen ja 's portan venudas alguns centenars de las tals fotografias, y tot fa creure que aquesta enganyosa mística produhirá bonas ganancias a sos autors.

Es ben cert que l'arcabise de Tarragona no ha aprabat aquest miracle, tal volta tement la brometa que en cas d'atrevirshi s'hauria produhit, pero al veure que ja 's fa negoci ab tal patata, se m'acut preguntar:

—Qui deu cobrar lo barato d'aquest timo religió?

***

A Manlleu ha fet de primer galan en las comedias de quaresma un tal Sulina, enganva-animas d'ofici, que desde 'l cubell del Esperit sant n'ha dit de verdas y de maduras contra tot lo que feya olor de liberal.

Comensant pe 'ls periòdichs, no ha deixat osencer (metafòricament parlant, com se suposa) a cap redactor de totas las publicacions que mes ó menos defensen lo progrés.

Luego las ha empresas contra las societats del poble, y desde la coral a las de resistencias ha tret foch pe 'ls caixals contra elles, encarregant als socis que fugissen de tals corporacions y entressen al remat de la llana carcautilira.

Y tal cas han fet los aludits dels brams del predicayre, que alguns han anat a la mateixa gabia dels pecats a rifarsel, armentse dins del corral piados algún catoliquissim escándol.

Y ab ten variadas fundons en los teatros catòlichs, al remat dels apòdichs li creixen las divisions.

***

Lo cabecilla de las sotanas de la Torredembarra está fet un virxo contra 'ls homes del poble, porque no prenen part en cap de las motaiganas místicas que 's celebran pera mantenir en bon estat la panxa-contema del servidor del Esperit Sant.

Però sant cristiá, no sé per qué 's capfica de las cosotas d'aquest mon.

Que no 'n té prou ab la ajuda de Deu?

***

A Mataró d'un quartel de soldats n'han fet un convent de monjas.

Me sembla molt be.

Unas y altres son gent d'armas tomar...

CANTARELLAS

***

Ab dos xavetes que tu portes y 'ls dos que jo avoy m'hi fet, ja tenim herea dos querosos pera comprarna un llonguet.

***

Ets un dolas quon me miras sempre que estós sol y juna, que si seas fastidós meassa has tinch por d'agastar calça.

***

Se plora per que ara 's deixo y ab tu no m'hi vull casar, es perquè 's vull be. Móra, equi 'l vol be 'l farà plorar.

***

Ara, no puch esperar-me, porque ja es foch y a la tert, y a casa trach una pala que sent foch podrá passar.

***

PEREY A' EMBLONAS

CONVERSA

***

—Ja saba que marxá l'Arturo?

—Mare, no saba res, pero que l'espero.

—Y abont se pensa que va?

—Ja ho hem dit al començ.

***

TRENCA-CLOSCA

***

Manala Codot, té magnansa!

Formar al querosas lletras lo nom d'un poble de Catalunya.

***

XARADA

***

Una lletra es ma primera, la segona es musical, un articlo es la tercera y un nom d'home la total.

***

SOLUCIONS

A LAS CANTARELLAS DEL NÚMERO PASAT

XARADA: — AYO-MO.

SOLUCION: — CARIL.

Tipografía LA ACADEMIA, Ronda de la Universitat, 6, Barcelona

EVARISTO ULLASTRES - EDITOR

PI Y MARGALL

Y LA POLÍTICA CONTEMPORÁNEA

LA DEMOCRACIA FEDERAL, SU ORIGEN, SU HISTORIA, SUS DESTINOS
 MEDIO SIGLO DE DOCTRINARISMO EN ESPAÑA
 LA POLÍTICA DE PROGRAMA Y LA POLÍTICA REAL

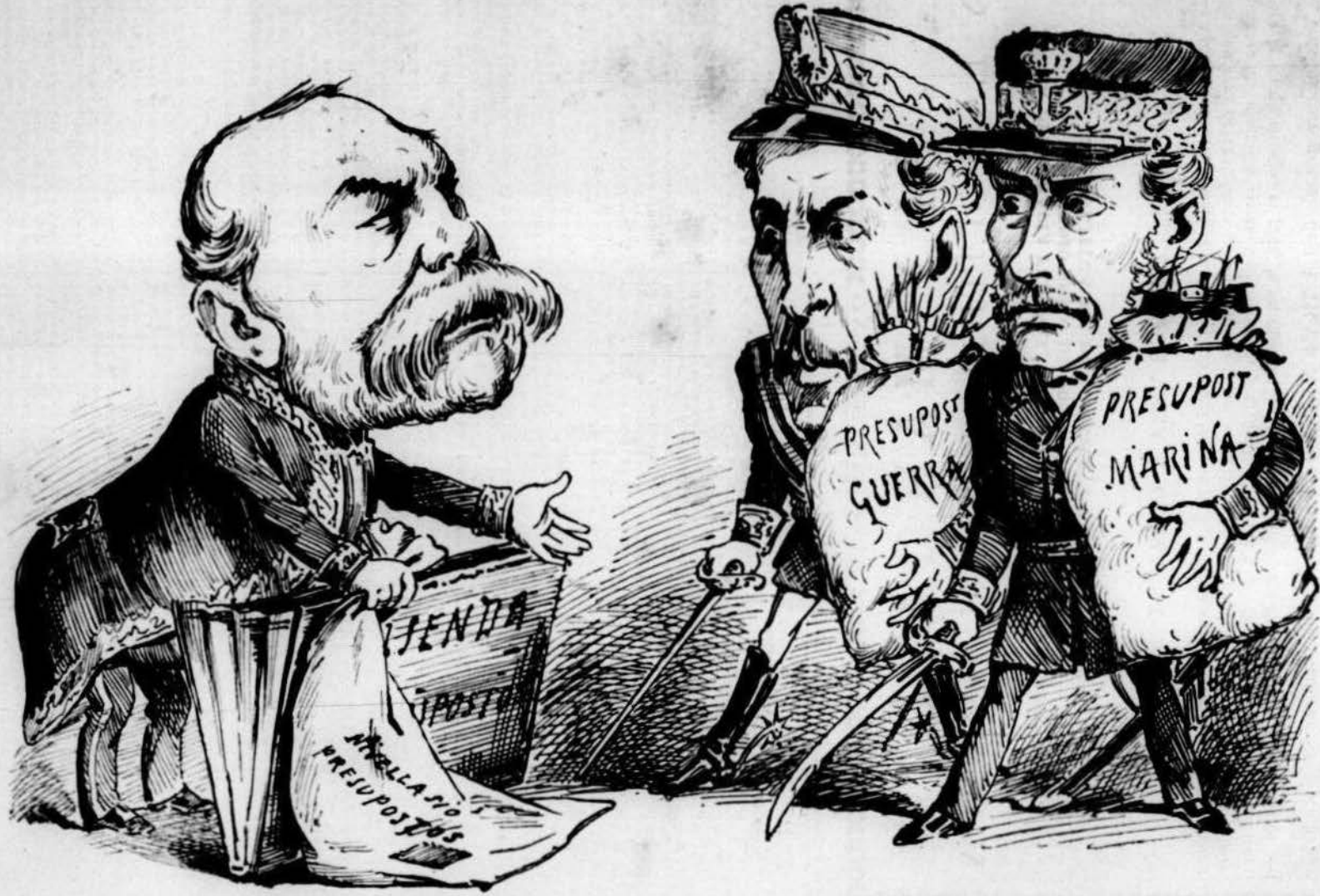
POR

ENRIQUE VERA Y GONZALEZ

— Aquesta interessantíssima obra formarà un llibre de mes de mil planas en 4.ª y cada mes se repartiran dos quaderns de 128 planas cada un, al preu de UNA PESSETA per quadern. — Se regala en lo primer quadern un magnífich retrato del biografat, y al final de la obra s'enviarán als suscriptors unas tapas pera la encuadernació, al preu de un quadern de text. — La obra constará de vuyt a deu quaderns. —

Tots los corresponsals de LA TRAMONTANA quedan autorisats pera admetre suscripciones.

CUESTIÓ DE QUARTOS

—Es que tinch de nivellar los pressupostos. —Nivelli; mes d' aquest sach no 'n garbelli, si no vol pagarho car.